

hogy sietnek majd utánuk. Elcsipik-e őket vagy sem? Mindegy. Beletelik-pár óra, amíg rájönnek, hogy nem vagy köztük. Ezalatt mi ketten folytatjuk utunkat, mimha csak valami parancsot vinnénk, és hipp-hopp! a határon vagyunk.

LORENZO: Elfelejtetted, hogy hárman vagyunk:

A PLÉBÁNOS: No nézd csak (Suttogó hangon) Mondd, Lorenzo ragaszkodol hozzá?

LORENZO: Ha nem ragaszkodnék, semmi értelme sem volna az egésznek.

A PLÉBÁNOS: Pedig nehéz lesz őt átszöktetni. Amilyennek nézem...

LORENZO: Ahol ketten átszöknek, ott egy harmadik is átszökhetik..

A PLÉBÁNOS: Mégis... végső esetben.... ha nem volna rá semmi mód?....

LORENZO: Ha nem lesz rá semmi mód, akkor lepuffantalak.

A PLÉBÁNOS: Minő megtiszteltetés a számomra!

LORENZO: (Megvetéssel) És mindezért mennyit kérsz?

A PLÉBÁNOS: Ha egyszer túl leszünk a határon, a jóindulatodra bízom magam. Most pedig megyek kitanítani a cimborámat, aztán visszajövök.

LORENZO: Várj csak! Hát az a fickó, akit elküldtél a kunyhóba?

A PLÉBÁNOS: Jó kis utat kell megtennie odáig. Ha mégis hamarabb térne vissza, mint én, parancsold meg neki, hogy várjon be. Ha sokat fecseg, elnémíthatod, vagy lesántíthatod, ahogy tetszik... Megértettük egymást? Viszontlátásra, öregem!

LORENZO: Járj szerencsével... vén lóköttő!

BRÜSSZEL: A CSELEKVŐ HUMANIZMUS KORA

Irta: BARTA LAJOS

A palotának óriási kettős előcsarnoka van, egy külső nyitott, egy belső zárt. Vastag, magas, négyszegletes oszlopok tartják a külső előcsarnok mennyezetét. A belső előcsarnokon túl a terem: 4000 ülőhely van benne, a lejtős földszinten és a karzatokon. Előli hatalmas pódium, mint valami operának a színpada, de zsinórpádlás, diszletek, függöny nélkül.

Még négy ilyen nagy épület áll ezen a területen, melyen 1935-ben világkiállítás volt. Óriás egybeszabott csarnokok, arra valók, hogy árukat rakjanak ki bennük a szemnek ékesen. Mikor a kongresszusi bizottságok elkezdték gondolatáruikat kirakni ott. lécfalakra feszített vászonnal osztották a roppant csarnok-teret roppant bokszokká. Az ut is, mely ide fölvezet a kiállítás miatt van teletűzdelve szökőkutakkal és átvilágítható üvegtestű oszlopokkal és egymásra halmozott pagodatetőknél látszó, átvilágítható disztetekkel. Mikor este a főépület előtt az óriás szökőkút egymásbaugró ötven vizsugara köddé törik az ütközések zuhata-gos porzásában, mint párákon át látszanak a belülről átvilágított oszlopok és disztetek, mintha tündérvilág lenne ott.

Ez a tündéri csalókaság merőben idegen attól a kemény realizmustól, melyet a béke-munka jelent. Mert béke, az absztrakt béke ellenképe a robusztusan reális és véres háború. A brüsszeli kongresszust megfogják itélni így és úgy. A kongresszus célkitűzése is több kifejezésben van

adva: a békeerők összegyűjtése, egymáshoz igazítása (koordinálása), béke-mozgósítás az egész világon. Mindennek a sokféle munkának a tartalma és a munka sikerének a titka az, hogy realitást, konkrétséget tudjunk csinálni az absztrakt békéből! Hogy ihatni tudjunk vele az emberi idegekre. Mi legyen a brüsszeli béke-kongresszus eredménye? A békének konkrétummá válása, az egész világ felületen való konkrétummá. A kérdés: hogyan történjék ez meg?

Az ember egy világot vetít ki magából, mely világ benne van mind-
abban, amit az ember létrehoz. Tehát benne van minden emberi munká-
nak az eredményében és a munkaeredményt magában foglaló társadalom-
ban is. Ennek a munkának a kivetítéseiben, akár valamely csinált dolog,
akár a társadalom ez, az embernek önmagától való elidegenülése megy
végbe. Az ember aztán nem tesz mást, mint küzd ezzel az önmagából ki-
teremtett emberi világgal, mely nem más, mint emberek saját maguk-
tól elidegenedett énjének végtelen sorozata. Ezt úgy is lehet mondani:
az ember a világban, melyet magából kiteremt, létrehozza a maga dia-
lektikai ellentétét, melyet csak a szocializmusban tud kiegyenlíteni. Ez
az önmagától való elidegenültség abban emelkedik tetőpontra, hogy em-
beri tömegek háború formájában legyilkolják egymást. A háború állan-
dóan aktuális, mert a mai társadalom formájában az embernek önmagá-
tól való elidegenülése állandóan a legmagasabb fokon van.

Brüsszelben 4000 ember gyűlt össze, hogy legalábbis 200 millió em-
ber nevében beszéljen. A delegátusok nem beszéltek arról, hogy ennek a
társadalomnak a helyére egy másik társadalmat kell csinálni, mely nem
az embernek elidegenülése önmagától, de találkozása önmagával? Nyil-
vánvaló; hogy tegye előre nem lehet szó a háború végleges kiküszöbölésé-
ről, hanem csak valami másról, valami ideiglenes megoldásról: a most
fenyegető háborúnak a megakadályozásáról, kitörése előtt való megállí-
tásáról és kitörése esetén azonnal való megsemmítéséről.

Ezt kell mondani: szocializmus és polgárság fegyverszünetet kötöt-
tek, hogy ennek alapján szövetséget kössenek a most fenyegető háború
feltartóztatására. Az egész civilizáció és az egész emberiség elpusztulásá-
nak fenyegetése, mint iszonyú nyomás alatt jött létre ez az összeforrás.

Felismerés: ha a most fenyegető háborút nem lehet feltartóztatni,
akkor minden elveszett. Ha az emberiséget most sikerül megmenteni, ak-
kor lehetőség nyílik mindenre. Arra is, hogy az a válszervezet, melyet a
nagy veszélyben mozgósított cselekvő humanizmus létrehoz: kiadja ma-
gából mindazt a jót, ami egy ilyen állandó béke-világszervezetből, annak
lelkeket egymáshoz igazító tartásából, a legnagyobb veszély idején gya-
korolt kölcsönösségből az emberiség javára kihozható. Mert a megindu-
ló szervezés nem a pillanatnak, de az időtlenségnek szól.

Mikor a szeptemberi kora est besötétedik, a magas kandeláberek
kigyulnak az ivlámpák holdjai és a szertelen szökőkút felhősen dobálja
és ejti permetegét, mint megszállt szent zarándokhad erkölcsös molo-
hizmusra, feszül a béke-delegáltak tömege a nyitott csarnokban az óriás
terem belső csarnokának óriás üvegajtóihoz. Sívárogyja a bebocsáttatást,
ott akar lenni a növekvő tömeggel együtt növe forróságban és abban a
magasrendű ideglázban, mely az egészből kijön. Erkölcsi közös égés
szomjas furiozitása űzi: igazolni akarja önmagát és hitét valamiben,
amiben nem mindenki akar hinni.

Hogyan: nem mindenki!? Hiszen ezek a nemesen megszállottak,
ezek a négyezer küldöttek vagy 200 millió ember nevében jelentek meg

itt? És talán még más száz, vagy még más kétszáz millió nevében is, akiknek még nem volt alkalmuk nyilatkozni az ügy mellett, melynek ma itt vannak lobogásos kurirjai? Nem volt alkalmuk, mert társadalmi, erkölcsi és szellemi tehetetlenségük nyomatékuk halottként fekszik bennük, és mert ahhoz, hogy e halottat élővé tegyék magukban, először is levegőre, légkörre lenne szükségük. Ami ezt a négyezret is olyan fantasztikusan hajszolja, talán éppen az az irrealitás is, hogy előlegeztek maguknak egy légkört, mely nincs, melyet mégsem akarnak többé elveszíteni, mert mint gólemek omlának össze önmaguk számára és semmivé, ha kiderülne, hogy nem szabad, mert nem lehet tovább lélekzeniök, mert a légkör, melyet maguknak előlegeztek, — nincs!

Milyen légkör ez? Talán a békéé? Nem, ez sok lenne! Csak a békemunka légköre! Mert ami ezeknek az épületeknek és palotáknak a ropant méreteit s túlméretezi: az a váratlan fölédzés, az a rácsodálkozás, az a minden kiábrándulást magától eleve a végtelenbe hajító, semmivé semmisítő hit, hogy csakugyan szó lehet ebben a világban a béke-erők olyan összegyűjtéséről, koordinálásáról, a békének olyanfajta megszervezéséről, mint ahogyan a háború erőinek egymáshoz való sűrűsödése, szervezetsége adva van és szinte természetesen halad maga előtt.

Ami itt dereng, ami után itt futnak ezren és ezren, amibe itt bele-szédülnek az emberek: az elcsodálkozottság azon, hogy az emberi gondolat és szervező akarat eljutott odáig, hogy embereket tud összegyűjteni sok országból és több Kontinensről azért, hogy biztos elgondolással és határozott terv szerint hozzáfogjon egy a háborúval ellentétes állapotnak, a békének nevezett helyzetnek a társadalmi biztosításához, ennek a biztosítottságnak a megszervezéséhez. Az alaptétel: *Ne ölj!* Ez a már több ezer év óta elfogadott erkölcsi alapelv csak most jut odáig, hogy érvényessé akarja szervezni magát.

Az élet célja az élet, mert különben nem is lenne. Ezt az egyszerű igazságot egy egész civilizációnak a világsulya alól, egy szertelen gépi technika és az építkezések monstruoizációja alól kellett kiásni és felhozni a fölszínre. A robusztusan véres, vad és tömeggyilkos háború éppen csak hogy pillanatnyilag fékentartott gépiességével és prostituált barbárságával szemben ez az egész fölgylemlés a béke körül úgy hat, mint valami üde keletkezés, mint valami ifjú és szűzi valami egy vénhedt, ölésben buja aberrációkká romlott világban. Egy *Lord Robert Cecil*, egy *Herriot*, akik a politika csersavában kellett, hogy már megáztassák magukat, mintha maguk is valamely új hérosziaságban ifjulnának meg, mikor e szűzi valamit, ami az életnek önmagához való ősi joga — a tömegek elé emelik. Az életnek önmagához való joga! — ez a hatalmas fölfedezés elemi erejével uralkodik a kongresszuson ég ebben valami nagy és erős ifjuság zúg és feszül.

Ha már úgy van, hogy az ember társadalomban él, az az egyszerű elv, hogy az élet célja nem a gyilkolás, de az élet, a társadalmi szerkezeten és gépezetén keresztül juthat csak érvényesülésre. Az extatikus föl-emelkedés az emberi lét kozmikus adottságába és jogosultságába kénytelen keresztül menni: a politikán és mindenféle módszereken, hogyha azt akarja, hogy az embri élethez való ragaszkodás ne maradjon az élethez való jogba való mámoros ráeszmélés csupán. Így lép aztán föl egy szerkezetnek a szüksége, mely úgy tudja a világban mozgatni az embereket, hogy ezeknek a mozgásoknak a tartalma, értelme és automatikus érvényrejtása ne a háború és az élet-kioltás, de a béke és az élet-megtartás le-

gyen. Így lép föl a szükséges technikája az ilyen szerkezet megteremtésének. Ekkor a következő tűnik szembe:

Számok és arányok: Negyven országban voltak már eddig béketesületek, de ezeknek még nem adatott alkalom arra, hogy akaratukat egymásba tegyék. Az Egyesült Államok pl. ezen 40 között egy egységnek számít de ez az egység megint 41 szervezetet zár magába.

Egyesületi tagszámok, melyek a kongresszuson megjelent delegációk mögött állnak: Kína 3 és fél millió, Dánia 1 millió, Spanyolország 1 millió, Franciaország 2500 delegált 8 millió tag, Svédország 1 millió, Csehszlovákia 2 és fél millió. Mexikó 1 és fél millió, Anglia 40 szervezet, 5 millió, Kanada 1 millió, Egyesült Államok 15 millió tag stb. India statisztikája: 350 millió indiai akarja a békét.

Az emberiség történetének ez a brüsszeli fázisa egy új fölismerésnek a jegyében áll, melyből az új parancsszó született: — koordinálni!

Mindenesetre kicsit elkésett bölcsesség gyanánt jelenik meg ez a parancs és amellet tesz tanuságot, hogy a beteg társadalomból milyen nehezen tudnak kilépni, a fölszínre jutni a legtermészetesebb felismerések és parancsok. Ez rezignáltságot vonhatna maga után, de éppen ez a rezignáció a keserű fűtőanyaga a feszültségek legvégső csucsán mégis csak kiszabadult fölismerésnek és belőle megfogalmazható, koordinálási parancsnak. Mert a dolog olyan egyszerűnek látszik: ha vagy 100 millió ember már tudatosan be van szervezve békeegyesületekbe és legalább még háromszor ennyi millió gyűlöli velük együtt a háborút, akarja velük együtt a békét, miért nem érvényesítette ez a sok száz millió ember már előbb is a maga akaratát? Nem véletlen ez, de a tömegakaratókat elnyelő társadalmi szerkezet törvényszerűsége, mely abban is kifejezésre jut, hogy csak a kapitalizmus hanyatlásának csúcspontján juthat a társadalomból a fölszínre a humanizmus ellenpólusa és lép vele együtt föl a tennivalókat diktáló bölcsesség is: a béke-erők koordinálása. — Egy fölfelé haladó kapitalizmusban nem juthatott volna ez az ellenpólus érvényre és az egyszerű okosság, hogy az egyirányú erőket az egész világon tervszerűen össze kell fogni, nem tudott volna napirendre kerülni. Ez az egyszerű okosság még most is úgy lobog és villámlik a kongresszus fölött, mint valami utólérhetetlen zsenialitás. De ez semmit sem von le magának az eszmélésnek, a felismerésnek és a belőle eredő parancsnak az erejéből.

Most bukkan a fölszínre az új forgalmi ércpénz is: a békeerő. A békeerő koordinálása a világföladat! Egész etikusságunk és minden humanizmusunk elég lesz-e arra, hogy ezt a parancsot maradéktalanul teljesítsük?

A főnálló társadalom mechanizmusában a következőt látni:
 adva van egy politikai Népszövetség, államok kiküldötteiből;
 adva vannak nemzeti és nemzetközi szervezetek a háború ellen a békéért;
 adva népek, melyeknek többsége a háború ellen a békéért van;
 adva államok és kormányzatok, melyek a békéért vannak;
 a kongresszuson jelen vannak a béke-szervezetek és a népek delegáltjai, szabad küldöttek minden állampolitikai kötöttség nélkül;
 jelen vannak kormányok tagjai állampolitikai kötöttséggel.

A kozmikus elv, hogy az élet az életért van, mert különben nem lenne, mint valami tüzes bolygó fut ide és oda ez adottságok: között és hol pártpolitikusok, hol nemzeti küldöttek, hol kormányférfiak szólalnak

meg a dobogón. Hol a béketömegek segítik a pártpolitikusokat (a nyomás az angol közvéleményre), hol a kormány-tagok segítik a tömegakat öntudatát (a francia népfront kormány tagjainak előadásai: *Pierre Cot* —, a francia kamara elnökének előadása — *Herriot*.) Hol a tömegek delegáltjai jelenthetnek majd nyomást a Népszövetségre, hol a Népszövetség szerkezetén át nyilhat mód a tömegek megnyilvánítására.

Az egész kép és a mozgások, ezek emberiségi értelme, politikai tartalma, humanisztikus szárnyalása, fehérek, sárgák, feketék, barnák, népek, országok, kontinensek megjelenése, szava, vágya, fölkiáltása, fajok, kulturák, filozófiák egy céljá szövdése egyet mutat: az emberiség és része a maga mélyéig, fundamentálisan megvan mozdítva. Ennek a megmozdítottságnak a dinamikája lehetetlenné tett minden kívánságot és képtelre bátorságot táplálni csak a távollevő merhet. Ez a dinamizmus mindent fölgyújt, ami a közelébe jut és ellenállni: defetizmust jelent az emberiség ellen.

A kérdés: ebből a dinamizusból mennyi marad meg arra az időre, amikor a delegációk saját országaikba mennek haza és az ottani meghatározó erők közé kerülnek? És mi lesz ott belőle?

A kongresszus célja ennek a dinamizmusnak a megszervezése és a szervezetlenség által való megtartása. Ehhez hozzátartozik az első békekongresszus munkájának a továbbvitele annak a központi irodának a formájában, mely összefogja a nemzeti szervezetekbe koordinált békeerőket, mely az így létrehozott világkoordináltságnak a csúcát jelenti és gondoskodik arról, hogy a koordinált erők értelme világpolitikailag érvényre jusson.

A kép most ez: a kapitalizmus továbbmegy és szüli a háborút.

Az osztályharc tovább megy és szüli az új társadalmat.

Az állampolitikák továbbmennek és a kormányzatok különböző tömegnyomás szerint igazodnak ide vagy oda.

Mindezen belül és felül koordinálódnak az országokban és a világon a békeerők.

Ez a koordinálódás relativ valami, mert pl. a gyarmati népeknek — e néhány száz millió embernek! — nincs módjában koordinálódni.

Összegezés: hatalmas és az emberiségen belül most legelőször elindított versenyfutás játszódik le: a háború országának és országainak kiterjesztésre való fölkészülése és a békeerők világkoordinálása, a béke világmozgósítása közt.

A nagy tények:

1. A *Rassemblement Universelle Pour La Paix* (R. U. P.) által elkezdett munkát egy genfi központi iroda folytatja.

2. Az összes békeszervezetek minden országban egyetlen nemzeti békeszervezetté alakulnak.

3. A brüsszeli kongresszus bizottságai tisztázták azokat a szempontokat, irányokat és föltételeket, melyek mellett a békeszervezés, a békemozgósítás végrehajtható.

4. Ezek a szempontok irányok és föltételek nemcsak a békeerők koordinálását követelik meg, de az élet olyan tudományos, irodalmi, művészeti áthatását is, mely a békemozgósítással való koordinálást jelenti.

5. A brüsszeli kongresszus bizottságai tisztázták ennek a munkának az alapköveteléseit is. Pierre Cot francia légügyi miniszter így határozta meg azt, ami most nemzetenként és országonként megindul:

„Egy új háborúban minden el fog pusztulni, ezt tapasztalásból mondhatom. A hatalmak 22 évvel ezelőtt sok millió embert mozgósítottak

a háború céljaira. Ugyanugy kell most mozgósítanunk a béke-erőket azért, hogy megelőzzük a fegyveres mozgósítást".

Ennek a világszerte meginduló békemozgósításnak a tartalma: a háború-ellenesség passzív lelki formáját cselekvő lelki formává alakítani át! Számonvenni, készenlétebe állítani, a kontemplatív humanizmust militans humanizmussá acélosítani! Ennek a mozgósított militans humanizmusnak politikailag egyenértékét lord Róbert Cecil egyszerűen így jelölte meg: nyomás a kormányokra! Ez a leegyszerűsítetttség azt mutatja, hogy a politika mechanizmusa is így egyszerűsíthető le: a militans humanizmus, tömegnyomás a kormányzatra, békepolitika. Ha a politikai egyenlet ma sokkal komplikáltabb képet mutat, azt jelenti, hogy az erők viszonylata és játéka mesterségesen van túlkomplicálva. Magyarázat: ez a fegyverek és a háborúk számára szükséges bonyodalmasság.

Militans humanizmus! — ez véget vet annak az erkölcstelen ferdeségnek, hogy a humanista intellektualizmus odafekszik a háború elé, másoktól várja önmagának és az emberiség megmentését, míg önön szféráinak kódébe emelkedik föl.

Militans humanizmus, — ez a militans humanistát jelenti, aki nem tartja fölösleges és nem látja gyermekes naiv dolognak a szándékot: a békeerők világszerte való megszervezését és mozgósítását. Ami nem más, mint az emberiség adott többségének az összefogása és érvényre juttatása. Miért a bestiálítás és nem a humanizmus? Ha csak organizálásról van szó, mellyel egyenesre lehet szerkeszteni a ferdeséget?

Mi sem vall jobban társadalmunk inferioris hasadtságára, minthogy az emberiség egy része azért tartotta és tartja magát távol a béke-aktivizmustól, mert van egy álhír, mely szerint: béke annyi, mint szocializmus, kommunizmus, bolsevizmus. Alig hozta össze az emberiség első civil-békekongresszusa a békeerők minden várakozáson felüli hatalmas gyülekezetét, máris megindult világszerte az ellen-propaganda, mely most már szervezett akció tüzes vasával égeti az agyvelőkbe a magatartás aberációját: a béke veszélyt jelent, mert a kommunizmust jelenti és ezért a polgári világnak távol kell magát tartani a békemozgalmaktól.

Vagyis fölnyitották a csapdát a feneketlen süllyesztővel és bele akarják csalni az egész polgári humanizmust, mint valami elefántot. Brüsszel sulyos csapást mért erre az inferioritásra. Az új helyzet: a békeerők új világmozgalmában, a megszervezésben és a békemozgósításban a polgárság nemcsak szövetséget kötött a munkássággal, de átvette a béke-mogalom felelősségét is. A világ dolgozói ugyanakkor semmit sem adtak föl abból, hogy a munkásság nemcsak a béke-harc élharcosa, de a fenyegetett emberiség egyetlen készenálló nagy kalapácsa is a háború ellen. Eppen a kongresszuson hozott szakszervezeti határozatok: az összeg szakszervezetek által kiküldendő állandó szakszervezeti bizottság háború esetén két óra leforgása alatt elrendeli az általános sztrájkot a támadó országban és a blokádot a támadó ellen.

Bizonyítékuk a béke-bolsevizmus ellen a brüsszeli kongresszus előadói dobogóján szerepeltek: lord Robert Cecil, Pierre Cot, Herriot, Vandervele, lord Dickinson („a nemzetközi barátság megteremtése az egyházon át", Anglia), Debski, (lengyel marsall), Svernik, az orosz szakszervezetek főtitkára, De Brauckere, M. Cachin, Jules Jezeguel, pap („a nemzetközi barátság megteremtése az egyházon át", Amerika), Jouhaun, Lord Lytton, Malaterre-Sellier asszony (francia katolikusok.)

A kongresszushoz táviratot, illetve üzenetet küldött: Rooseveltt, az

Egyesült Államok elnöke, Romain Rolland, Lagerlöf Zelma, Benes, a csehszlovák köztársaság elnöke, Newyork püspöke.

Lord Robert Cecil ezt így fejezte ki: „találkoztak itt liberálisok és konzervatívok, szocialisták és kommunisták, nem azért, hogy külön céljaikat valósítsák meg, de hogy a közös célért, a béke biztosításáért harcoljanak. A veszély közös, a cél is közös.”

A nagy kérdés: lesz-e átütőereje a békeerők koordinálásának és az egyetemes béke mozgósítóinak? Az összegek rendelkezésre fognak állni. Igazolódik-e a föltevés, hogy az erkölcs legyőzheti a fegyvert, mert az erkölcsileg körülkerített és izolált ország magától bukik bele a megindított háborúba?

Tétel: Brüsszel után a háborúért és békéért a polgárság viseli a felelősséget!

Összefoglalás: A veszély nagy. Az emberiség segítségért kiált. Eljött a cselekvő humanizmus kora! Mennyire fogunk helyt állni benne? Elbukni 1914-nél végzetesebb lenne.

Ú T T Ö R Ő K

Irta: FODOR JÓZSEF

Through the battle, through. defeat moving yet and never stopping.

Pioneers! o pioneers!

1.

(Walt Whitman)

Hű szív, visszavető ormok ellen szakadatlan
Zászlót hordva, óh, állj meg nem törve, ne hagyj!
Hidd, hős dacra a vad-lehetetlen tornya leporlik
És még vig-nevetőn állsz te az élet előtt.
Óh, sok van, ki a célnak kart duzzadva feszítget —
Mi győzhet, csak a hű kitartás egyedül.

2.

Néma dac, ellenség-földön lélegzet-akadva
Csöndes előnyomulás, szívós harc földdel, elemmel,
Átkos, lopvavetett nyíllal s robbanva, csoportban
Tört haddal, buja, hangrejtő sűrűknek ölében —
Hol fojtott dübörgés árulja csak egybecsapott kar
Vad lángját s rettentő daccal összecsukott ajk

3.

Büszke kiváltságok, sokezer kéz hasznaszedői,
Szent Közt s jót célzók, mézszavu képmutatók;
Istennel, néppel, becsülettel játszva hazardok,
Érdekvitte sereg, álszent, álhazafi;
És valamennyi alakja az eszménynek van, igaznak,
Leplében hasznot fönnen-ugatva lesők;